

Kapitel 2

Tegning

2.1. Indledning

En anerkendelse af den juridiske person som begreb indebærer tillige en anerkendelse af en organlære, hvorefter en juridisk person både i det interne og i det eksterne forhold agerer gennem sine lovbestemte organer. Et selskab kan ikke som en fysisk person selv disponere udadtil. Det træffer internt sine beslutninger gennem selskabsorganerne, opbygget i hierarkiske systemer, og det handler eksternt gennem nogle af selskabsorganerne.

Ordet tegningsret kendes også i andre juridiske sammenhænge. I forbindelse med et kapitalselskabs udvidelse af sin kapital, en emission, kan den vælge at sælge kapitalandele til de bestående selskabsdeltagere til favørkurs. Denne ret til at købe (tegne) aktier kaldes en tegningsret. Disse tegningsretter kan man enten udnytte eller, hvis selskabet er børsnoteret, sælge på børsen. Mens tegningsretterne har en værdi under hele tegningsperioden og kan handles – på børsen – på samme måde som kapitalandele, så forsvinder værdien af tegningsretterne når tegningsperioden er slut. Dette skyldes, at tegningsretter ikke er en ejerandel, som f.eks. en aktie, men en ret til at købe billige kapitalandele inden for en begrænset periode. Denne ret forsvinder, når tegningsperioden er slut, og tegningsretterne eksisterer dermed ikke længere. Tilsvarende kaldes f.eks. retten til at tegne aktier mv. i ansættelsesforhold også tegningsret, men anvendelsen af begrebet her bruges i en anden sammenhæng end den måde tegningsretten anvendes på i selskabsretten. Se nærmere lov om brug af køberet eller tegningsret til aktier mv. i ansættelsesforhold. Efter § 1 finder loven anvendelse på ordninger eller aftaler, der giver en lønmodtager ret til som led i ansættelsesforholdet at købe aktier eller anparter eller tegne nyudstedte aktier eller anparter på et senere tidspunkt. Her anvendes begrebet som en ret eller rettighed, en lønmodtager kan have i et ansættelsesforhold. Her er ikke tale om en repræsentationsret.

Se nærmere også *Mads Bryde Andersen: Grundlæggende aftaleret* s. 246, der nævner, at der består en væsentlig forskel mellem den traditionelle mellemmandsret og de selskabsretlige repræsentationsregler i og med selskabsorganets originære kompetence. “Den er defineret i konstitutionen for den juridiske person ... og påvirkes derfor som udgangspunkt kun af den (dvs. af vedtægterne og selskabslovgivningen). Aktionærens kompetence udspringer af aktiebesiddelsen og udøves på generalforsamlingen, når der f.eks. vælges bestyrelse og revision. Når valget er sket, udøves selskabsorganets kompetence uafhængigt af aktionærernes forudsætninger for valget. Konstitutionen medfører en slags “selskabsretlig eksigibilitet”, idet forpligtelsen består uafhængigt af de specifikke dispositioner mellem parterne. En begrænsning i direktørens kompetence kan således ikke gyldigt ske over for tredjemand. ...”

I det interne forhold er det primære spørgsmål, hvorledes disse forskellige organer interagerer med hinanden, herunder navnlig hvorledes den interne beslutningskompetence er fordelt. For aktieselskabers vedkommende er spørgsmålet således, hvordan ledelses- og beslutningskompetencen er fordelt imellem generalforsamlingen, bestyrelsen, tilsynsråd (herunder et evt. repræsentantskab)¹ og direktionen. I det eksterne forhold er fokus derimod normalt rettet mod, hvem der kan repræsentere selskabet over for myndigheder, kontraktparter mv. (repræsentationsretten) samt i forlængelse heraf hvem der med virkning for selskabet kan indgå aftaler med sådanne tredjemænd, dvs. hvem der kan forpligte selskabet udadtil (tegningsretten).

Det er imidlertid klart, at selskaber, herunder aktieselskaber, ikke alene agerer gennem deres lovbestemte organer. Ikke alle aftaler med et aktieselskab indgås med de tegningsberettigede repræsentanter. Var dette tilfældet, ville de tegningsberettigede normalt ikke bestille andet end fra morgen til aften at indgå sådanne aftaler. I det praktiske handelsliv er der således et betydeligt behov for, at man tillige på anden vis kan indgå bindende aftaler med et selskab. Ofte sker dette ved anvendelse af fuldmægtige, således at en række fuldmægtige – oftest stillingsfuldmægtige – repræsenterer selskabet i det daglige, hyppigt – men ikke udelukkende – i relation til indgåelse af (helt dagligdags) kontrakter, der relaterer sig til driften af selskabet. En del dispositioner indgås af prokurister, der er stillingsfuldmægtige med den lovbestemte funktion

---

1. Derimod ligger det fast, at et repræsentantskab, heller ikke repræsentantskaber inden for finansselskabsretten, hvor repræsentantskabet ellers er hjemlet i lov om finansiel virksomhed, ikke kan tegne et selskab gennem de regler, der drøftes i det følgende. Udstedelse af fuldmagt til et repræsentantskab må i øvrigt anses for upraktisk, og vi kender ikke eksempler herpå.

at disponere i forbindelse med den daglige drift, jf. nærmere nedenfor i kapitel 3.

Hvor vedkommende fuldmægtig handler inden for den af selskabet afstukne bemyndigelse (dvs. stillingen og den sædvane, der knytter sig til stillinger af den pågældende art), forpligtes selskabet af aftalen, som om denne var indgået af de tegningsberettigede repræsentanter. Dette følger af aftalelovens § 10, stk. 2. Selv i tilfælde, hvor fuldmægtigen overskrider de interne instrukser, forpligtes selskabet af aftalen, når denne stadig ligger inden for den fuldmægtiges legitimation, givet, at medkontrahenten er uvidende om denne overskridelse af bemyndigelsen, jf. herved aftalelovens § 11, stk. 1, modsætningsvis. Konkret betyder dette, at tredjemand i det praktiske liv som hovedregel kan nøjes med at kontrahere med selskabets fuldmægtige, idet selskabet i langt størstedelen af tilfældene vil blive bundet af disses dispositioner på samme måde, som hvis selskabet ved dets tegningsberettigedes repræsentanter havde indgået aftalen.

Hvor man således under tiden i teorien kunne få den opfattelse, at ethvert selskabs repræsentation og kontrahering udadtil alene foregår via dets lovbestemte organer er forholdet nærmere det, at langt størstedelen af de dagligdags transaktioner indgås via fuldmægtige, mens de tegningsberettigede alene synes at agere i større anliggender, der ikke hører til den daglige drift, dvs. typisk anliggender, hvor det er helt afgørende for medkontrahenten, at selskabet vitterlig forpligtes af den konkrete aftale². Det kan f.eks. være i forbindelse med større finansieringsaftaler, større virksomhedshandler som tinglyses, udstedelse af virksomhedsobligationer o.lign., mens almindelig dagligdags forpligtelser som f.eks. ansættelseskontrakter, huslejekontrakter og indkøbskontrakter typisk indgås uden at tegningsregler følges af et enkelt direktionsmedlem, en fagdirektør eller en anden ledende medarbejder.

I praksis finder reglerne om tegningsret og fuldmagt således sideordnet anvendelse³, uden at dette giver anledning til store problemer i det

-
2. Selskabet vil som nævnt også blive forpligtet af aftaler, der indgås af dennes fuldmægtige, så længe disse handler inden for deres legitimation. Det forhold, at de fleste fuldmægtige vil være stillingsfuldmægtige, og at det under tiden kan være vanskeligt at fastlægge den øvre grænse for sådanne fuldmægtiges legitimation, synes imidlertid at føre til, at de fleste medkontrahenter vil vælge at indgå mere betydningsfulde aftaler med de tegningsberettigede, hvor der ikke i samme omfang efterfølgende kan opstå problemer med at fastslå, hvorvidt selskabet er bundet eller ej. Se i øvrigt næste note samt nærmere i kapitel 4.
  3. Hvilket da også anerkendes i den selskabsretlige litteratur, jf. *Peer Schaumburg-Müller*: Kapitalselskaber – aktie- og anpartsselskaber s. 404 ff samt – noget mere nølet – *Erik Werlauff*: Selskabsret s. 511 f. Generelt synes *Werlauff* dog at anerkende,

praktiske retslov. Om samspillet mellem aftaleretlige fuldmagtsregler og selskabsretlige repræsentationsprincipper, se nærmere *Kurt Grönfors* i *Festskrift til Birger Stuevold Lassen* (1997) s. 397 ff, *Spleth* i U 1969 B s. 243 f (i kommentaren til *U 1969.380 H*) og nedenfor i kapitel 4.⁴

Problemerne opstår, hvor man (dvs. aktørerne i selskaber mv.) begynder at blande disse regelsæt, hvilket eksempelvis er tilfældet, når en tegningsberettiget person i større eller mindre omfang delegerer sin tegningsbeføjelse til en anden person, dels hvor man befinder sig i grænselandet mellem reglerne om tegningsret og fuldmagt. I sidstnævnte henseende synes problemerne navnlig at opstå i forbindelse med selskabets indgåelse af større aftalekomplekser. Her kan der undertiden opstå vanskelige spørgsmål om, hvorvidt en fuldmægtig alene kan forpligte selskabet, eller om det er påkrævet, at de tegningsberettigede selv tiltræder aftalen (hvilket afhænger af aftalens karakter og indhold), eller hvorvidt det er nødvendigt, at de samme tegningsberettigede personer tillige medvirker ved den efterfølgende opfyldelse af aftalen. I sådanne situationer sættes spørgsmålet om tegningsret contra fuldmagt ofte på spidsen.

Det kan ikke antages, at fuldmagt normalt alene afskæres pga. en aftales karakter og indhold, men ligger forholdet uden for hvad der med rimelig kan karakteriseres som den daglige drift er det sædvanligvis tegningsreglerne, som skal anvendes, mens fuldmagtsreglerne sjældnere vil være oplagte eller i det hele taget kunne anvendes. Retspraksis synes at have været ret liberal i forhold til en udvidende forståelse af begrebet den daglige drift, jf. således f.eks. *U 1988.88 Ø* og *Christian Bergquist* og *Torben Christensen* i U 2000 B s. 274. Der er afgørelser, bl.a. *U 1994.319 V*, hvor det ikke blev accepteret, at en fuldmægtig havde bemyndigelse til at medvirke til pantsætning af fast ejendom og hvor det ikke er blevet anerkendt at fuldmægtige kunne forpligte selskabet, men disse afgørelser forekommer meget konkrete og drejer sig mest om selve fuldmagtsforholdets etablering.

Jo mere omfattende og generel en bemyndigelse skal være, jo mere taler det for at anvende tegningsreglerne frem for fuldmagtsreglerne. En

---

at en juridisk person kan forpligtes/bindes på 5 måder: repræsentationsmagten, tegningsbeføjelse, fuldmagt, prokura samt passivitet, smh. TfR 1995 s. 788. I så fald går uenigheden mellem denne forfatter og os navnlig på, om tegningsbeføjelsen har en eller andre form for supremacy, når det gælder juridiske personer, jf. nærmere i kapitel 4. Se også om den selskabsretlige tegningsret og pligten til at varetage selskabets interesse *Lars Hedegaard Kristensen* og *Henrik Kure* i ET 2017 s. 210.

4. Se også den lærde diskussion mellem *Hørlyck* og *Spleth* i *Juristen* 1970 s. 441 ff og s. 491 ff, *Juristen* 1971 s. 139 ff samt 142 f.

konkret aftale om f.eks. at outsource en del af en virksomheds forretningsområde kan gennemføres via fuldmagtsreglerne, efter at beslutningen er truffet i selskabsorganet, mens en aftaleindgåelse efter beslutning truffet af selskabsorganet om, at der efter forhandling kan indgås aftale om enten outsourcing, frasalg eller indgåelse af strategisk partnerskab formentlig må indgås efter tegningsreglerne, medmindre fuldmægtigen blot kan skal forhandle og herefter forelægge den endelige beslutning for bestyrelse eller direktion.

Lov om finansiel virksomhed § 72a regulerer nærmere finansielle virksomheders outsourcing af væsentligere aktivitetsområder.⁵ Loven regulerer ikke hvorledes beslutning om outsourcing af aktiviteter eller opgaver i en finansiel virksomhed træffes, men bekendtgørelse 877/2020 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder fastslår i § 2, stk. 1, at outsourcing af væsentlige aktivitetsområder skal besluttes af bestyrelsen. Der stilles i bekendtgørelsens § 3 særlige krav til at den finansielle virksomhed ved en outsourcingkontrakts indgåelse sikre, bl.a. at leverandøren har den evne og kapacitet, der er nødvendig for at kunne varetage de outsourcete opgaver på en tilfredsstillende måde. Selve beslutningen om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder er således i finansielle virksomheder forbeholdt bestyrelsen og kan derfor hverken træffes af andre selskabsorganer eller efter tegningsreglerne – eller fuldmagt for den sags skyld. Dette ville under alle omstændigheder være usædvanligt, hvorfor bestemmelserne i finansselskabsretten om outsourcing i praksis regulerer forholdet mellem selskabsorganerne. Når bestyrelsen har truffet beslutning om outsourcing, kan de tegningsberettigede – som i andre kapitalselskaber – indgå den eller de konkrete aftaler med leverandøren. Tilsvarende kan sådanne aftaler også i finansielle virksomheder indgås på grundlag af prokura eller fuldmagt.

I forbindelse med outsourcing, facility management o.lign. opstår også spørgsmålet, om tegningsretten delegeres til leverandøren, eller efter hvilke mellemmandsretlige regler leverandøren i øvrigt handler på outsourcingvirksomhedens vegne.

Bekendtgørelse 877/2020 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder, som gælder for finansielle virksomheder, fastslår i § 2, stk. 2, 2. punktum, at bestyrelsens ansvar for opgavernes løsning ikke kan outsources. Dette løser imidlertid heller ikke i finansielle virksomheder

---

5. Jf. herved også *Lennart Lyngé Andersen & Peer Schaumburg-Müller*: *Finansselskabsret, samspillet mellem selskabsret og kapitalmarkedsret* s. 151 ff. og *Lars Lindencrone Petersen, Peer Schaumburg-Müller og Erik Werlauff*: *Finansielle virksomheder – regler og rapportering* (2. udg. 2021) s. 208 ff.

spørgsmålet om hvorledes leverandøren kan handle på outsourcingvirksomhedens vegne.

Outsourcing er ikke et entydigt juridisk begreb, men dækker over en betydelig variation af mulige konstruktioner, men grundlæggende er der tale om at fratage outsourcingvirksomheden arbejdet med, og i en eller anden udtrækning i hvert fald det praktiske ansvar for, en konkret driftsfunktion, som ellers ligger i outsourcingvirksomheden.⁶ Traditionelt er der tale om at outsource en række praktiske funktioner, som rengøring, drift, udvikling, bogholderi, regnskab, lønanvisning, IT-services mm. Imidlertid kan også f.eks. klagesagsbehandling, ombudsmandslignende funktioner mv. outsources. *Mads Bryde Andersen: Enkelte transaktioner* s. 288 ff, som detaljeret behandler aftaleretlige problemstillinger i forbindelse med outsourcing, omtaler ikke spørgsmålet, om i hvilket omfang leverandøren kan forpligte outsourcingvirksomheden og i givet fald på hvilken baggrund.

Anbefalingerne om god selskabsledelse, pkt. 5.1.2 anbefaler, at bestyrelsen etablerer en whistleblowerordning, som giver medarbejdere og andre interessenter mulighed for at rapportere alvorlige forseelser eller mistanke herom på en hensigtsmæssig og fortrolig måde, og at der er en procedure for håndtering af sådanne sager. Lov om beskyttelse af whistleblowere er vedtaget med ikrafttræden den 17. december 2021 og implementerer direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten. Efter loven kan en whistleblowerordning drives internt eller eksternt af en uafhængig tredjepart, eksempelvis af en ekstern indberetningsplatformsudbyder, en ekstern advokat eller en revisor. Muligheden for at outsource whistleblowerordningen helt eller delvist til en tredjeperson, er kun mulig såfremt disse lever op til lovens krav om upartiskhed. Indgås sådanne aftaler med f.eks. en advokat kan denne få behov for at træffe afgørelse og beslutning på selskabets vegne. Se også hvidvasklovens § 35, hvorefter de af loven omfattede virksomheder, skal en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelse eller potentielle overtrædelser af loven eller regler udstedt i medfør af loven og lov om finansiel virksomhed § 75 a, hvorefter finansielle virksomheder skal have en whistleblowerordning.⁷ Tilsvarende, hvis en virksomhed outsourcer sin klagebehandling.

---

6. Jf. også *Mads Bryde Andersen: Enkelte transaktioner* s. 288 ff.

7. Jf. nærmere om hvidvasklovens § 35 *David Moalem og Lars Lindencrone Petersen: hvidvaskloven af 2017 med kommentarer* (2019) s. 331 ff. og *Lars Lindencrone*

De beslutninger eller afgørelser, som leverandøren således kan træffe på outsourcingvirksomhedens vegne, kan næppe betegnes som truffet i henhold til de selskabsretlige tegningsregler, således at tegningsretten i forbindelse med outsourcingen så at sige skulle være delegeret til leverandøren. Snarere er der tale om en slags ulovbestemt prokura-lignende forhold eller (stillings)fuldmagt, hvorved de afgørelser og beslutninger, som leverandøren kan træffe på vegne af outsourcingvirksomheden, mere snævert må forholde sig til den aftale – det fuldmagtsforhold om man vil – der er indgået mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren.

Kun i det omfang aftalen – eller fuldmagten – indeholder mere præcise regler om afgørelser og beslutninger, herunder f.eks. rammer og limits, som leverandøren kan træffe med virkning for outsourcingvirksomheden, kan leverandøren umiddelbart forpligte outsourcingvirksomheden. I det mere traditionelle outsourcingforhold forpligter de beslutninger – f.eks. indkøb mv. – som leverandøren træffer kun denne selv, mens beslutningerne evt. får mere indirekte virkning for outsourcingvirksomheden via betalings- eller betalingsreguleringsregler i outsourcingaftalen.

Adskilt herfra må i øvrigt de særlige forhold i relation til lønmodtagerne ses. Her vil virksomhedsoverdragelseslovens § 2, stk. 1, føre til, at erhververen – leverandøren ved en outsourcing – ganske simpelt umiddelbart indtræder i de rettigheder og forpligtelser, der bestod på overdragelsestidspunktet. Blot der er tale om overdragelse af en (del af en) virksomhed finder loven anvendelse, uanset om overdragelsen kaldes frasalg, outsourcing, udlicitering, entreprise, forpagtning el.lign. Her vil således være tale om, at leverandøren i et outsourcingforhold fuldt ud overtager rettigheder og hæfter for forpligtelser, som outsourcingvirksomheden ellers hæftede for uden at der kan siges at være tale om at leverandøren handler i henhold til en (stillings)fuldmagt. Her er tale om et reelt debitorskifte⁸. Bekendtgørelse 21/2010 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder § 2, stk. 2, 2. punktum, hvorefter bestyrelsens ansvar for opgavernes løsning ikke kan outsources, kan i øvrigt ikke for finansielle virksomheder ændre på dette debitorskifte i forhold til lønmodtagerne.

Petersen, Peer Schaumburg-Müller og Erik Werlauff: Finansielle virksomheder – regler og rapportering (2. udg. 2021) s. 248 f.

8. Se nærmere *Lise Lauridsen og Sandro Rathovic*: Lov om Lønmodtageres retstilling ved virksomhedsoverdragelse og *Jørgen Nørgaard og Lennart Lyngge Andersen* i U 1987 B 133 ff.

Delegation af tegningsret kan alene antages at kunne anvendes i begrænset omfang. Om delegation af tegningsret i form af generalfuldmagt se nærmere nedenfor i kapitel 4. Det antages, at delegation af tegningsret i vidt omfang må kunne ske til bestyrelsesmedlemmer, som efter selskabsloven ellers har tegningsret, men som konkret ved en vedtægtsmæssig bestemmelse har fået frataget den almindelige tegningsret, jf. f.eks. *Anja Olsen: Digital tinglysning i praksis* s. 200, der kort nævner, at “de tegningsberettigede kan i et vist omfang videredelegere kompetencen til at tegne virksomheden”. Dette må i hvert fald være tilfældet, hvor de ifølge vedtægterne tegningsberettigede ellers er forhindret i at træffe beslutning, f.eks. som følge af sygdom, dødsfald, inhabilitet el.lign. *Søren Friis Hansen & Jens Valdemar Krenchel: Lærebog i selskabsret II* s. 337, afviser kort under henvisning til *U 1985.66 V* og *U 1966.888 V*, at en tegningsberettiget “ikke kan give andre en generel fuldmagt til at udøve sine beføjelser”. Adskilt fra delegation er fuldmagtsforhold, hvor den tegningsberettigede giver fuldmagt. Se om fuldmagt nærmere i kapitel 4 nedenfor.

Se i øvrigt om inhabilitet *U 2010.80 V*, hvor en person – K – overdrog sin faste ejendom til et A/S og i den forbindelse fremsendte skødet til tinglysning. Tinglysningsdommeren afviste at tinglyse skødet under henvisning til, at samme person havde underskrevet for både køber og sælger, hvorfor skødet skulle tiltrædes af et andet habilt selskabsorgan. Landsretten anførte, at K ifølge udskrift fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen var direktør og tegningsberettiget A/S’et. K havde underskrevet skødet for såvel køber som sælger, og der kunne ikke stilles krav om, at skødes skulle tiltrædes af et andet habilt selskabsorgan. Landsretten ophævede derfor tinglysningsdommerens afgørelse og hjemviste sagen til fornyet behandling med henblik på tinglysning af skødet.

Landsrettens dom forekommer rigtigt. En tegningsberettiget indgår ikke forpligtelser på egne vegne, men på vegne af selskabet. Som ved fuldmagt synes der derfor ikke behov for nærmere at undersøge forholdet mellem fuldmægtigen og tredjemand, jf. herved for fuldmægtige *Lennart Lyng Andersen* og *Palle Bo Madsen: Aftaler og Mellemmænd* s. 329. Derimod vil en tegningsberettiget som direktionsmedlem eller bestyrelsesmedlem kunne være inhabil, jf. herved selskabslovens § 131, hvorefter et medlem af ledelsen i selskabets regi ikke må deltage i behandlingen af spørgsmål om aftaler mellem selskabet og den pågældende selv eller om søgsmål mod den pågældende selv⁹. Uanset at den

---

9. “Aftaler” må forstås ganske bredt og omfatter således ikke kun enkeltstående aftaler eller aftalekomplekser, men også løbende samhandelsforhold. I udtrykket

tegningsberettiget således er part i en aftale, som indgås på vegne af selskabet, foreligger ikke inhabilitet og dermed ugyldighed.

I overensstemmelse med ovenstående indeholder det følgende en gennemgang og analyse af reglerne om repræsentationsret og tegningsret i relation til aktieselskaber. Gennemgangen af reglerne om fuldmagt, som disse tager sig ud i selskabsforhold, sker i kapitel 4, men der er af de nævnte grunde betydelig sammenhæng mellem de to kapitler.

Af oversigtsgrunde nævner vi, at 1. selskabsdirektiv, artikel 9 – også kaldet publicitetsdirektivet - har følgende ordlyd i den danske oversættelse¹⁰:

“1. Et selskab forpligtes over for tredjemand ved sine organers handlinger, selv om disse handlinger ikke omfattes af selskabets formål, medmindre handlingerne ligger uden for de beføjelser, som ifølge loven er tillagt eller kan tillægges disse organer.

For handlinger, som ikke omfattes af selskabets formål, kan medlemsstaterne dog bestemme, at selskabet ikke forpligtes, når det godtgør, at tredjemand vidste, at handlingen ikke omfattedes af selskabets formål, eller at han efter det foreliggende ikke kunne være ubekendt dermed; den blotte bekendtgørelse af vedtægterne er ikke tilstrækkelig til at udgøre dette bevis.

2. Begrænsninger af selskabsorganernes beføjelser, der følger af vedtægter eller beslutning fra dette selskabsorgan, kan ikke påberåbes over for tredjemand, selv om de er bekendtgjorte.

3. Derfor en medlemsstats lovgivning bestemmer, at dennes almindelige regel om beføjelsen til at optræde på selskabets vegne kan fraviges ved, at beføjelsen i henhold til vedtægterne tillægges én person eller flere personer i forening, kan denne lovgivning fastsætte, at denne vedtægtsbestemmelse skal kunne påberåbes over for tredjemand, dersom den angår den almindelige beføjelse til at optræde på selskabets vegne; bestemmelserne i artikel 3 er afgørende for, om en sådan vedtægtsbestemmelse kan påberåbes over for tredjemand”.

Siden vor indtræden i det daværende EF pr. 1. januar 1973 har de danske regler for repræsentations- og tegningsmagt været konforme med kravene i 1. selskabsdirektiv fra 1968, som i øvrigt var det eneste

---

“spørgsmål” ligger ikke alene aftaleindgåelse, men også løbende administration af og stillingtagen til indgåede aftaler. “Søgsmål” omfatter anlæg af sager ved ordinære domstole, voldgift, administrative myndigheder og nævn mm. Se nærmere også *Jan Schans Christensen: Kapitalselskaber. Aktie- og anpartsselskabsret* s. 494.

10. Hos *Jytte Thorbek: Aktieselskabsorganernes kompetence i EF* s. 518 ff finder man direktivteksten på tysk, fransk, hollandsk og italiensk.

selskabsdirektiv, der var gældende dengang. Se nærmere om direktivet *Peer SchaumburgMüller* og *Erik Werlauff*: EU selskabs, børns og kapitalmarkedsregler s. 15 ff. Se kritisk om den danske implementering i forhold til regler om filialbestyrerens fuldmagt *Christian Bergquist* og *Torben Christensen* i UfR 2001 B 274, der mener, at det efter 1. selskabsdirektiv bør være muligt at få registerret en filial af et i et EU-land hjemmehørende selskab i Danmark, uanset at den til filialbestyreren udstedte fuldmagt indeholder begrænsninger og dermed, at Erhvervsstyrelsens praksis er i strid med EU-retten. Synspunktet forekommer vanskeligt at følge.

2.2. Repræsentationsret og tegningsret i selskabsretten

2.2.1. Oversigt

I relation til tegningsreglerne har det fra tidlig tid været anerkendt, at en juridisk person nødvendigvis både i det interne og det eksterne forhold må agere gennem sine lovbestemte organer, og at disse organer i det fornødne omfang kan forpligte vedkommende juridiske person. Allerede i Udkast til Lov om Aktieselskaber m.m. (1901) anerkendes det således at et aktieselskab disponerer gennem sin direktion, og at de dispositioner der herved foretages af den samlede direktion, forpligter selskabet, smh. kapitel 1 ovenfor.

De regler, der indtil 2010 var gældende om repræsentationsret og tegningsret i aktieselskabslovens §§ 60-62, blev indført ved lov nr. 503 af 29. november 1972 som §§ 51a-51c i aktieselskabsloven af 1930 i forbindelse med Danmark tilslutning til De Europæiske Fællesskaber (med en mindre justering det følgende år). Medlemskabet nødvendiggjorde en justering af den danske lovgivning til den allerede dengang omfattende EF-retlige regulering, herunder en tilpasning af den danske aktieselskabslov til bestemmelserne i 1. selskabsdirektiv (68/151/EØF)¹¹. Der var tilsvarende regler i anpartsselskabslovens §§ 24-25.

De gældende regler findes nu i selskabslovens §§ 135-137, jf. herved også *Peer Schaumburg-Müller* og *Erik Werlauff*: Selskabsloven med kommentarer ad de pågældende bestemmelser og *Jan Schans Christesen*: Kapitalselskaber. Aktie- og anpartsselskabsret s. 502 ff. Bestemmelserne

---

11. Se *Allan Philip* i Juristen 1968 s. 49 ff, *Bernhard Gomard* i Revision & Regnskabsvæsen 1968 s. 295 ff, *Christen Boye Jacobsen* i Juristen 1969 s. 499 ff, samme i Revision & Regnskabsvæsen 1971 s. 74 ff, *Jytte Thorbek*: Aktieselskabsorganernes kompetence i EF og samme i TfR 1974 s. 428 ff.